

Мирољуб Недовић – Рики

ТАМНИ  
ВИЛАЈЕТ

Рођен 1961. године у Нишу.

Члан удружења драмских писаца Србије од 1991. год.

За себе каже да је “глумац по рођењу, писац по опредељењу и редитељ по убеђењу”.

Од 1983. године је стални члан ансамбла нишког Народног позоришта, на чијој сцени је одиграо преко педесет улога.

Његове драмске текстове (*Семе*, *Блуз осмех*, *Соко зове орла*, *Јуриш у будућности*, *Ганџиер-бајџери*, *Тамни вилајет*, *Ајд’ кажи, ал’ по души*, *Краљевић Марко и Муса Кесеџија*, *Велики џрини*, *Сама у кући*.) изводила су позоришта у Бања Луци, Београду, Вршцу, Параћину, Нишу, Зајечару, Лесковцу и Врању.

Режирао је десетак представа, углавном су то биле сценске поставке драмских текстова које је сам писао, а највећи успех код публике имале су његове режије кабареа *Нишка кабаршика*, *Виц кабаре*, *Дечији рок енд рол кабаре* и *Женски шовинистички кабаре*.

Добитник је више награда за глуму и драмско стваралаштво.

Мирољуб НЕДОВИЋ

ТАМНИ ВИЛАЈЕТ  
(ДУМ – ДУМ АНТИ БАСНА)

ШТА?

Драма.

ГДЕ?

Ратиште, Дарков стан, Пигијев стан,  
Крлетов стан, затворска ћелија.

КАДА?

У мрачна времена.

КО?

ДАРКО – драмски писац  
ШЕКИ – Дарков друг и колега  
АЊА – Даркова жена  
ЉУБА – електричар (ратник)  
МИША – наркоман  
ПИГИ – инвалид (ратник)  
КРЛЕ – слепац (ратник)  
ДРАГАН – швалер  
ЉИЉАНА – Крлетова жена  
ТВ (off) – интервју

КАКО?

Са прологом, у три слике, епилогом и крајем.

## ПРОЛОГ

*Раџишић. Три друџа у некој рушевини, склоњени од нејријатјеља и невремена. Олуја са кишом и ѓрмљавином. Звуци који дойиру, више йодсећају на зверињак неџо на фронй. Љуба, Пиџи и Крле.*

КРЛЕ:       Јебем ти овај мрак...

ПИГИ:       Ускоро ће да сване...

КРЛЕ:       Неће... далеко је до зоре.

ЉУБА:       Хладно ми је...

ПИГИ:       Ево ти.  
(*Оџрне ља*)

КРЛЕ:       Има неко цигарету?

ПИГИ:       Имам само још једну... Поделићемо...

*Вади циџарету и додаје је Крлеиу.*

КРЛЕ:       И ова киша ми иде на живце...

ПИГИ:       Пада већ десет сати без престанка... Одакле толика вода горе...

ЉУБА:       Дај и мени један дим.

ПИГИ:       Ево... Још ти је хладно?

ЉУБА:       Аха...

ПИГИ:       Болестан си?

ЉУБА:       Нисам... Пусти ме.

ПИГИ:       Хтео сам само...

ЉУБА:       Пусти ме...

КРЛЕ:       Пусти га.

ПИГИ:       Не дирам га... Види колико се тресе... Сигурно је болестан.

КРЛЕ:       Није му ништа...

ПИГИ:       Што не одспаваш мало?

ЉУБА:       Остави ме на миру...

*Пауза. Ђуије и йуше.*

КРЛЕ:       Што ти не спаваш?

ПИГИ: Не могу.

*Пауза.*

ПИГИ: Извући ћемо се...

КРЛЕ: Хоћемо.

*Пауза.*

ЉУБА: Ја идем... Не могу више.

КРЛЕ: Где ћеш?

ЉУБА: Идем кући...

КРЛЕ: Седи. Смири се... Ево ти и моја блуза.

ЉУБА: Пустите ме идем кући...

КРЛЕ: Не идеш нигде... Седи... Све ће бити у реду.

ЉУБА: А после ћемо да идемо кући...

КРЛЕ: Хоћемо...

ПИГИ: Мало акохола би га смирило...

КРЛЕ: И мени би ракија добро дошла...

ПИГИ: Верујеш ли у судбину?

КРЛЕ: У шта?

ПИГИ: У то да неко или нешто одређује шта ће бити са нама?

КРЛЕ: Повлачи конце?

ПИГИ: Не тако, више као у позоришту... Неко већ све одреди, шта ћемо да радимо, шта да кажемо, а ми се само понашамо...

КРЛЕ: Ма дај одакле ти то?

ПИГИ: Не знам, само питам.

КРЛЕ: Не верујем...

*Сине муња уз налеј̄и веј̄ира и уџаси свећу. Мрак.*

КРАЈ ПРОЛОГА

## 1. ДЕО

*Дарков и Ањин сѝан. Дарко, Шеки и Ања. На сцени мрак. Чују се само ѓласови.*

ШЕКИ: Сутон цивилизације... На пола пута између Бестрагије и Недођије... Уз Велику Реку... “свратиште”, “кафана”, “чекао-ница”... Све то заједно... Обична страћара... На средини, кубе... Знаш шта је кубе?

ДАРКО: Знам.

ШЕКИ: Пар столова, шанк и прозор са погледом на Велику Реку... Неколико људи који се међусобно не познају... Седе за засебним столовима... Чекају скелу да их превезе преко... Скелеције нема... Напољу невреме... Саставило небо и земљу... Киша... Ветар... Изненада, врата се отварају... Улазе три сподобе. Гости се ускомешају. Власник који дрема за шанком лењо подигне главу и гостима даје знак да ни један од њих није скелеција...

*Ања ѝрилази и ѝали свећу. Свећло свеће обасјава Дарка и Шекија. Седе за сѝолом. Исѝред њих флаша Војке и чаше.*

АЊА: Како можете да седите у мраку?

ДАРКО: Ђути.

ШЕКИ: Новодошавши... Изгледају сабласно... Мокри, блатњави, поцепани... “Када скела иде преко?” пита један од тројице, али му нико не одговара... “Доле уз обалу је неки леш”, каже поново, али никакве реакције од било кога... “Можда је скелеција”. Гости се прену и пожуре ка прозору. Шанкера се то не тиче. “Шта ће да пијете” пита...

*И ѝу заћуѝи. Пали цићарейѝу.*

ДАРКО: И?

ШЕКИ: Шта и?

ДАРКО: Ко су они?

ШЕКИ: Ратници.

АЊА: Не свиђа ми се. Сувише мрачно.

ДАРКО: То и мени стално ради. Пусти је.

- ДАРКО: Мислиш да би око тога могли да набуцимо 90 минута?
- ШЕКИ: Како не. То је драма, човече. Све тече споро. На поглед, мимику, гест... Без много приче.
- ДАРКО: Добро, али шта?
- ШЕКИ: Како, шта? Пази, Велика Река... Скела, људи хоће преко у бољи живот... Скелеџија им дође као спаситељ. Мојсије!
- АЊА: Харон!?
- ШЕКИ: Ко?
- АЊА: Харон. По грчкој митологији превозник сени мртвих преко реке Ахеронта до врата Хада. Мртавима се зато ставља златник под језик, као надница за Харона. Душе оних који немају новчић остављао је да вековима чекају на обали.

*Свејла се ујале. Дошла је сџруја. Телевизор се љакође ујали. Неки новокомјоновани хџџ . Удубљен у љричу Шеки се ујлаши и џојово врисне. Сво љроје се насмеју. Ања љриђе, ујихне љон на љтелевизору и журно изађе... Ова двојица насџваљају своју љричу.*

- ДАРКО: Што то сам не урадиш?
- ШЕКИ: Ти имаш бољи дијалог.
- ДАРКО: А и мрзи те сам да радиш.

*Ања љрилази Дарку и дискрејно му џовори.*

- АЊА: Мајстор је завршио, плати човеку.
- ДАРКО: Хоћу, нека дође овамо.
- АЊА: Сад ће. Скупља алат.
- ШЕКИ: Имам целу причу. Треба је само драматуршки средити и урадити добар дијалог. Пун погодак!  
(Чека њеџову реакцију)
- ДАРКО: Право да ти кажем, треба ми лова, али бојим се да је “дежави”... Личи на нешто већ виђено.
- ШЕКИ: Па боље да личи на нешто него нинашта.
- ДАРКО: Нисам то мислио.

ШЕКИ: Ево види ово.  
(Показује му на ТВ)  
Појачај!

*Дарко појача ѿон ѿа ТВ-у.*

ТВ: Не убијаш првог... То раде аматери. И ту, брате, постоји гвинт. Гађаш у стомак, ногу, раме, али је најбоље у стомак. Остане жив, а не може да бежи. Почне да кука и тражи помоћ. Увек се нађе лујка која би да му помогне. Е, брате, та лујка остаје ту поред њега. The-end... Коњец... Fine... Треба само бити стрпљив и упоран. Ако то не можеш ниси за снајперисту, иди у топције па грувај.

*Мајсѿор је ушао, нешѿо ѿре. Крѿом брише руке, слуша и ѿосмаѿира ТВ. Улази и Ања.*

АЊА: Ма дај угасите то.

*Иде ѿраво до ТВ-а и ѳаси ѳа.*

ШЕКИ: Зашто?

ЉУБА: Добро вече.

ДАРКО: Здраво мајсторе. Седи мало са нама.

ЉУБА: Не бих да се задржавам, журим, имам нешто заказано.

ШЕКИ: Ако је женска у питању...

ЉУБА: Није то... Са пријатељима.

ДАРКО: Једно пиће?

ЉУБА: Пиће не одбијам.

АЊА: Шта ћете да попијете?

ДАРКО: Може вотка?

ЉУБА: Може. И једно пиво ако има. Јео сам неку слану питу, умрех жедан.

*Воѿка и ѿиво!? Дарко и Шеки се ѿогледају. Дарко му сиѿа воѿку, а Ања оде ѿо ѿиво.*

ШЕКИ: Кроз целу причу би могли и рат да провучемо. Видео си, то је сада вруће.  
(Показује на ТВ).

ДАРКО: Патетичан си.



ШЕКИ: Како си тако неразуман.

*Ања се враћа доноси њиво и чашу. Љуба не узима чашу, неџо наврне из флаше и исџије у цуџу.*

АЊА: Може ли то мало да сачека?

ДАРКО: Кажу њему, шта у мене гледаш.

ШЕКИ: Може. Прекидамо дискусију.

ЉУБА: Не морате због мене.  
(Подриџне од њива ња исџије воџку на искаџ)

*Домаџини се заџледају. Ања узима исџражњену флашу и оде да доносе друџо њиво.*

ДАРКО: У чему је био проблем?

ЉУБА: Молим?

ДАРКО: Ово са струјом...

ЉУБА: Отишла вам рингла на шпорету. Огољена жица изашла на масу. Добро је што је осигурач рикнуо, иначе је могло свашта да буде.

ДАРКО: Сада је све у реду?

ЉУБА: Уреду је. Премостио сам и изоловао, али ако вам треба мала рингла мораћете да купите другу.

*Ања се враћа. Сџавља њиво на сџо.*

АЊА: Колико би то коштало?

ЉУБА: Не знам. Нисам скоро гледао цене, али није хитно остале раде, па кад купите, позовите ме... Ја сам ту, у комшилуку.

ДАРКО: Колико сам дужан за мајасторију?

ЉУБА: Не знам шта да ти кажем. На осигурачу сам само лице променио. Ово друго и није поправка па... Колико даш.

ШЕКИ: Заврни му цену, молим те. Има он пара.

ДАРКО: Дај не причај, помислиће човек стварно.

ЉУБА: Шта радиш ти?

ДАРКО: Ништа.

ЉУБА: Од чега живиш?

ДАРКО: Од њене плате.

ЉУБА: Озбиљно те питам. Шта ти је професија?  
ДАРКО: Писац.  
ЉУБА: Пишеш песме?  
ДАРКО: Дrame.  
ШЕКИ: И комедије.  
ЉУБА: То је оно... За позориште?  
ДАРКО: Позориште, филм, телевизија... Све. Ово ми је колега, тренутно радимо заједно.  
ШЕКИ: Покушавамо да радимо заједно, али са њим је немогуће радити.  
ЉУБА: А она?  
ДАРКО: Она је костимограф.  
ЉУБА: Шта је то?  
ДАРКО: Прави костиме за глумце.  
ЉУБА: Кројачица.  
ДАРКО: Тако некако.  
АЊА: Марш тамо. Ја цртам костиме, а други их шију.  
ЉУБА: Сликарка?  
АЊА: Боље речено...  
ЉУБА: Шта си ти написао?  
ДАРКО: “Димњак” и “Оклоп душе”.  
ЉУБА: Шта?  
ДАРКО: Тако се зову драме.  
ЉУБА: Је ли то било на телевизији?  
ДАРКО: Није.  
ЉУБА: А ти?  
ШЕКИ: Шта сам написао?  
ЉУБА: Аха!  
ШЕКИ: “Тамни вилајет” и “Србовање”.  
ЉУБА: Србовање... То му дође као нека...

ШЕКИ: Сатира.

ЉУБА: То! Зајѣбанџија на наш рачун.

ШЕКИ: Да. Зајѣбанџија на наш рачун.

ЉУБА: И шта још?

ШЕКИ: Пишем и критике.

ЉУБА: Кога криткујеш?

ШЕКИ: Позоришне критике.

ЉУБА: И тебе жена издржава?

ШЕКИ: Нисам ожењен.

ЉУБА: Онда си код маме и тате, на стан и храну.

ШЕКИ: *(Ањи и Дарку)*  
Добар је. Зајѣбан тип... Да, код родитеља живим.

ЉУБА: Нешто си ми познат.

ШЕКИ: Ни ја нисам био “на телевизору”. Можда си и код мене мењао осигураче.

ЉУБА: Нисам. Радим од скоро.

ДАРКО: Шта си пре тога радио?

ЉУБА: Молим?

ДАРКО: Кажеш, радиш од скоро. А пре тога? Шта си радио?

ЉУБА: Ратовао.

ДАРКО: Био си на фронту?

ЉУБА: Две године и два месеца... 794 дана.

ДАРКО: Где си био?

ЉУБА: У рову.

ДРАКО: Знам, али где?

ЉУБА: Свуда.

ШЕКИ: Не личиш на ратника.

ЉУБА: Ни ти мени на писца.

АЊА: Дарка су седам пута тражили. Стално сам морала да лажем: “На путу је”, “Отишао у иностранство”...

- ШЕКИ: Замисли, код мене звоне позивари и ја им отворим. Питају, да ли сам ту. Кажем: “Не он је у болници”. “А шта сте му ви?”. Кажем – брат. “Да ли би ви хтели...” Рекох – не бих. После набавим лекарско уверење и откачим их. Више ме нису дирани.
- ЉУБА: Ја сам добровољац.  
*Тајац, Постало им је нејријатно.*
- АЊА: Мајсторе, може кафа?
- ЉУБА: Нећу кафу.
- АЊА: Још једно пиво?
- ЉУБА: Само вотка. Од пива се много пиша.  
*(Узме флашу и сам себи долије њиће)*  
Вино тера на песму, вотка на свађу, а пиво на пишање...  
Колико далеко можеш да пишаш?
- ШЕКИ: Ја?
- ЉУБА: Ти! Колико далеко можеш да се добациш кад пишаш?
- ШЕКИ: Нисам мерио?  
*(Усиљено се насмеје)*
- ЉУБА: Можеш ли млазом јабуку са гране да отресеш?
- ШЕКИ: Не могу.
- ЉУБА: Можеш ли на приземној кући, у димњак, млаз да убациш?
- ШЕКИ: Ни то.
- ЉУБА: Видиш... Ни ја не могу.  
*(Замисли се)*
- ШЕКИ: *(Да би скренуо разговор са љује њеме)*  
Мислиш ли ти да је рат, овај последњи, права тема за драмску причу?
- ЉУБА: За шта?
- ШЕКИ: За позориште, рецимо...
- ЉУБА: Не мислим...
- ШЕКИ: Зашто?
- ЉУБА: Тако.
- ШЕКИ: Да си ти писац, о чему би писао?

ЉУБА: О сексу.  
 ШЕКИ: О сексу? Зашто?  
 ЉУБА: Јебе ми се за позориште, ето зато.  
 ШЕКИ: Озбиљно те питам.  
 ЉУБА: Озбиљно ти кажем. Хеј!  
 (Ањи)  
 Донеси ми и пиво!

*Ово је изгледало као наредба, ња се сво шроје њогледају. Ања оде и донесе њиво.*

ЉУБА: Чему служи позориште? За кога? За шта? То треба укинути.  
 Ја никада нисам био у позоришту, па шта ми фали?  
 ДАРКО: Ни ја никад нисам био у затвору и не мислим да затворе треба укинути.

*Љуба га њогледа и одмери дугом њаузом.*

ЉУБА: Опасан си ти.  
 ДАРКО: Јеси ли рањаван?  
 ЉУБА: Ја не.  
 ШЕКИ: Пун је град тих богаља.

*Љуба одреаџује њаузом.*

ЉУБА: Каквих богаља?  
 ШЕКИ: Ових са ратишта.  
 ЉУБА: Оне који су 'место тебе крварили гаће, ти називаш богаљима.  
 ШЕКИ: Нисам мислио ништа лоше.  
 ЉУБА: Јеси.  
 ШЕКИ: Осим тога нико није морао уместо мене да иде јер сам ја сам био против рата.  
 ЉУБА: Како? Махао си лекарским уверењем.  
 ШЕКИ: Не, антиратним демонстрацијама, као сав цивилизован свет.  
 ЉУБА: Звецкао кључевима, палио свеће...  
 ШЕКИ: Између осталог и то. Ја сам пацифиста.

- ЉУБА: Не рече ли да си писац.
- ШЕКИ: Пацифиста је...
- ЉУБА: Ти си курац од овце, буразеру...
- ШЕКИ: Од кад смо ми то браћа?
- ЉУБА: Нисмо браћа и не можемо да будемо, ни по крви ни по оружију.
- ШЕКИ: Ја не користим оружје.
- ЉУБА: А шта користиш?
- АЊА: Ми нисмо били у рату.
- ЉУБА: *Као да са њом не жели да разговара)*  
Који то ми? Вас двојица?
- ШЕКИ: Србија није била у рату.
- ЉУБА: Србија је била у говнима и вас двојица са њом.
- ШЕКИ: Поменућа именица ти је врло често у устима.

*Љуба нагло скочи.*

- ЉУБА: Шта си рек'о?
- ШЕКИ: Шалио сам се...
- ЉУБА: Рек'о си да једем говна... То си рек'о...

*Дарко види да је ситуација најгори, покушава да среди ствар.*

- ДАРКО: Није тако мислио...
- ЉУБА: Знам ја шта је он мислио...
- ДАРКО: Мајсторе, да платим колико сам дужан...
- ЉУБА: Дужан. Мени ништа, али си био дужан и ти да се одазовеш кад су позивали за ров. Сада се не би уз ракију и мезе свађали како изгледа рат и обogaљени војник.
- ДАРКО: Људи, ово измиче контроли... Доста зајебавања. Мајсторе...
- ШЕКИ: Пусти га. Знаш у чему је ствар. Он би да нам одржи лекцију из патриотизма.
- ЉУБА: Шта ти знаш о патриотизму?
- ШЕКИ: Знаш да су патриотизам, национализам и шовинизам врло блиски.

ДАРКО: Реците ми колико да вам платим за оправку и молим вас да одете.

ЉУБА: Види га! Он ме моли! Ниси у стању ни да ме избациш к'о човек.

ДАРКО: Немам намеру физички да се разрачунавам, лепо вас молим да одете.

ЉУБА: Е, кад ме тако лепо молиш... Нећу. Да видим умеш ли и другачије то да урадиш.

*Дарко погледа Шекија и Ању и они збуњени новонасталоом ситуацијом...*

ШЕКИ: Избаци га!

ДАРКО: Ђути, Шеки.

*Пође према њему али ЉУБА извади нож и наслони му на груди.*

ДАРКО: Шта ово треба да значи?

ЉУБА: Значи да си пизда. Обојица сте пизде. Нисте спремни да заузмете став за који би...

ДАРКО: Умрли?

ЉУБА: Не, лако је умрети, ту нема ничег херојског. Ако си спреман да предузмеш нешто због чега би убио... То је онда права ствар.

*Окрене нож и да га Дарку у руке. Гледају се. Тишина. Дарко полако сипусићи нож и враићи га на сиво.*

ЉУБА: Ето видиш. Шта сам рек'о. Пизда!

*Седне за сиво, остали збуњени сивоје. Он више не обраћа пажњу на њих, сам себи долива пиће. Ситуација гошгово безвезна. Шеки изненада скочи, зграби нож и сипави га Љуби под грло. Дарко и Ања у шоку.*

ШЕКИ: *(Дере се)*  
Ајде сад, кажи нешто, буди херој!

ДАРКО: Шеки!?

ШЕКИ: Видиш како је лако бити херој. Видиш!

АЊА: Шеки... Шта ти је? Спусти то!

ШЕКИ: Бежи тамо.  
*(Мајсипору)*  
Шта је? Усрао си се!

*ЉУБА га ухвати за руку и уједе, овај испусти нож. Љуба му савије руку. ШЕКИ почне да урла од бола.*

ЉУБА: Браво кртичар, биће од тебе нешто.

ШЕКИ: Јао рука!

ЉУБА: 'Ајде! Извади оловку па се брани!  
*(Све време Љуба Шекија другом руком удара по њему. Зајим се обрати Дарку који све ово нејпречице зледа)*  
Шта је? Шта ме гледаш?! Одбрани пријатеља! Ето ти је чакија, уради нешто. Брани се!

*Дарко погледа у нож, лагано се сагне и дохвати га. Држи нож и зледа у Љубу.*

АЊА: Дарко!

*Дарко је не погледа, само лагано остави нож на сто.*

ШЕКИ: Сломићеш ми руку.

ЉУБА: Ако сада њега убијем, тебе вежем, а њу силујем. Хоћеш ли сутра ићи на протесни митинг или шта.

ШЕКИ: Јао!  
*(Урла од бола)*

ЉУБА: Од свих осећаја, бол је најјачи и једини који желиш да узвратиш. И најпитомија звер, када је угрожена, она се брани. А ја би' све вас сада мог'о да покољем. Ви би сте звецкали кључевима...

ДАРКО: По чему се онда разликујемо од звери?

ЉУБА: Интелектуалац, не сери!  
*(Заћути док не смисли како и Дарка да повреди. Поглед му се заустави на Ањи. Он јој се обрати)*  
Раскопчај блузу!

АЊА: Молим?

ЉУБА: Али полако. Хоћу да уживам.

АЊА: Зваћу милицију.  
*(Пође)*

ЉУБА: Нећеш.  
*(Јаче савије руку Шекију)*  
Јел' да, да неће?

ШЕКИ: Неће! Ања немој!

АЊА: Дарко?



*Ања зас̄иане, ш̄ражи помоћ од мужа. Дарко само ћӯици, без израза на лицу и неш̄ремице з̄леда у ЉУБУ. Чини се само да му је дисање убрзано. За Љубу, Дарко као да не постоји. Обраћа се Ањи.*

ЉУБА: Дугме по дугме, до последњег.

*Она ћӯици, не реагује и даље з̄леда у Дарка.*

ШЕКИ: Дај, раскопчај се! Шта те кошта!

ЉУБА: 'Ајде не стиди се. Умеш ти то, 'ајде.

*Ања, не окрећући се према Љуби, као за Дарка да по ради. Ош̄коичава једно дугме, друго, ш̄реће... Дарко изненада, без икаквог ш̄редзнака, дохвати нож и убодје Љубу. Овај се само цимне и не може да верује. Погледа у Дарка, ња у мес̄ио убода, ш̄ус̄ици Шекија, овај се ш̄ировали на ш̄од јечући. Дарко и даље држи нож. Љуба држи руку на мес̄иу убода, крв му ш̄ролази између ш̄рш̄ију.*

ЉУБА: У, јебем ти...

*(Пође према Дарку, са ножем у ш̄рбуху њада на колена, а онда заш̄рливиши за око ш̄ирука, склизне на ш̄од)*

*Шеки се ш̄ревија на ш̄оду, Ања у шоку, Дарко нес̄ш̄варно миран.*

ШЕКИ: Јао рука, кретен ми је сломио руку.

АЊА: Дарко?

ДАРКО: Зови милицију.

ШЕКИ: Зови прво хитну помоћ, моја рука.

*(И даље лежећи на ш̄оду и ш̄ревијајући се од бола)*

*Ако си мамицу му, сломио ми је руку. Ако си га убио.*

*Ања се окрене и ш̄очне да ш̄овраћа. Дарко, изненада некониш̄ролисано ш̄очне да урла.*

ДАРКО: Ааааа...!!!

КРАЈ ПРВОГ ДЕЛА

## 2. ДЕО

*Пиџијев сѿан. Пиџи и Миша. Пиџи у инвалидским колицима. Мишко седи у фошељи ѿреко ѿиша њеџа. Дере се.*

МИША: Ааааа!!!

ПИГИ: Сереш!?

МИША: Да не видим кеву...

ПИГИ: Ти немаш кеву.

МИША: Тако је крикнула да сам се уср'о. Прекинем радњу и питам је: “Шта ти је, јебо те?” она још у трансу, каже: “Лепо ми”, па реко, “јебо те, и мени је лепо али не урлам”. Она ништа, само се увија ко змија питон. Кренем ја поново да радим радњу, кад она поново – аааа!!!

ПИГИ: Не мораш да вичеш.

МИША: Нећу. Урла, јеботе... Није то оно – аууу, ух, ух, него урла. Ја у шоку, а напаљен, не знам шта ћу. Завучем јој шамарчину, да прекине, кад она виче “тооооо Мишо! Тоо!!!” ’Оће да је бијем. Риба, садиста.

ПИГИ: Мазохиста.

МИША: Добро, то. Мислим се, дошли смо бре на карање а не на шорку. Ал' добро, кад тако воли, па јеби га. И сад, замисли сцену: једном руком се придржавам, овако, другом јој лупам шамаре, а не прекидам радњу, схваташ. Али, нисам и ја мазохиста, знам ја како треба.

ПИГИ: Садиста.

МИША: Малопре си рек'о...

ПИГИ: Волиш батине – мазохиста, волиш да бијеш – садиста.

МИША: Добро јеби га, знаш шта хоћу да кажем. Било је и онако како ти волиш. Пусти да завршим.

ПИГИ: Сереш!

МИША: Шта серем? Као нисам јој лупао шамаре? Погледај ми руку.  
(Показује му руку)

ПИГИ: Шта?

МИША: Добро, не види се, али знаш како ме боли.

*Пиџи ћуиш и џледа џа ѿрезриво.*

МИША: Чекај, ´оћеш да је доведем овде код тебе, да ти она све ово потврди? ´Оћеш да је доведем?

ПИГИ: Нећу.

МИША: Нећеш, дабоме. Знаш ону што је радила доле код “Касине”, конобарица? Плава она са ногама одавде.

ПИГИ: Знам.

МИША: Е, иста таква. Ко да су сестре.

ПИГИ: Лажеш.

МИША: ´Еј, имаш фото апарат? Дај ми апарат, сликаћу је па се сам увери. Сликаћу је и голу ако хоћеш, али то ће мало више да кошта.

ПИГИ: Ништа ти не верујем.

МИША: Не верујеш, добро, не мораш да ми верујеш. Уосталом, ти си мене терао да ти причам. Ја то ником другом не би причао ни за какву лову, бре. Имам ја своју етику, јеботе!

*(Пауза)*

Нисам ти испричао главну фору, јебо те. Не за ову, што личи на ову из “Касине”, друга једна. Хаос риба, ал уплашим се да ми није сестра.

*(Заћујџи и чека да ѓа овај неишџо џишџа)*

*Пиѓи ћуџи и ѓледа ѓа.*

МИША: ´Ајде бре, јеботе, питај ме откуда сестра.

*Пиѓи ћуџи.*

МИША: Откуда сестра? Како сестра? Кад сам се скинуо, а она ће: “Јао брате колики ти је!”

*Пиѓи ћуџи.*

МИША: Ово је фазон. Дobar фазон. А, шта кажеш? “Јао брате колики ти је”. Е, а оно, за ону са шамарима, стварно, кад ти кажем.

*Пиѓи ћуџи.*

МИША: ´Еј, да ти узем једну цигару. Моје остале у Касини на шанку.  
*(Пиџа, а не чека да му Пиѓи одобри, сам узима из џаклице са сџола. Поред куџије је и џишџољ. Миша ѓа заѓледа, али ѓа не узима у руке)*

Је л´ прави? Ха, ха, ха, зезам се. ´Еј, оно за ауто, наш´о сам ти купца. Знаш шта ме прво питао? “Јел крадена роба?” Ма где

крадена, кажем, знаш чија је то лимузина. Па му објасним ко си. Одма' се сетио. Купиће га сигурно. Опасно се запалио.

ПИГИ: Нису за продају.

МИША: Чекај, па рек'о си...

ПИГИ: Предомислио сам се.

МИША: Шта ће теби ауто. Не можеш да возиш, а штета је да онакава лимузина пропада од стајања.

ПИГИ: Умукни.

МИША: Није на продају... Јасно... Пази, ако се предомислиш... Што ме гледаш тако?

ПИГИ: Како си ти бедан.

МИША: Зашто? Шта сам сад лоше рек'о?

ПИГИ: Дрога је од тебе направила пацова који гамиже по улици и гледа како да се огребе, украде, отме за следовање "белог".

МИША: Шта ти је бре матори. Нисам зависан.

ПИГИ: Опет лажеш. Лажеш ко пас! И верујеш у то.

МИША: А у шта си ти веровао, када си ишо тамо одакле су те дотерали у тим колицима. У истим смо говнима, бре, зар не видиш. Само што си се ти скењао на брзака. А ја клизим полако...

ПИГИ: Нисмо исти.

МИША: Како нисмо, јебо те. Ко ти је остао ближи од мене? Ко ти купује пљуге? Ко ти прича причице? Можеш да верујеш у њих, можеш и да не верујеш. Ал', јеби га, не верујеш ни у каубојце, Тарзана и Терминатора, па гледаш филмове. Или можда верујеш у све што видиш и чујеш на телевизији?

ПИГИ: Прекини!

МИША: О.К. претерао сам. Не могу ја са старим ратником тако да разговарам. Али повуко си ме за језик, јеби га. Знаш шта сам хтео да те питам? Је л' истина што причају, да си све време рата имао овде на врату нацртану испрекидану линију и исписано "исеци овде"? То ти је страхан фазон. Црњак до јаја, мајке ми.

ПИГИ: Губи се!

- МИША: У реду изгубићу се, исплати ме и одмах идем.
- ПИГИ: Бежи, бре.
- МИША: Разумем те, ти хоћеш сад да останеш сам, то је у реду. Мени треба лова за “гудро” и то је у реду. Имали смо дил, ти мени лову, ја фајронтирам из твоје гајбе.
- ПИГИ: Мали, не сери више. Губи се напоље!
- МИША: Чекај... ‘Оћеш поново да ти причам оно кад сам био са две близнакиње...?
- ПИГИ: Рек’о сам ти.
- МИША: Рек’о си и за лову.
- ПИГИ: Јесам. А сад ти не дам. Имам, али не дам. Пролупао си... Ниси у стању ни да лажеш како ваља.
- МИША: Дај ми лову, и ево идем сад да одвојим рибу, караћу је само за тебе и сутра ћеш у детаље све да знаш.
- ПИГИ: Коју рибу?
- МИША: Коју кажеш. Има риба к’о у акваријуму. Мушкарци су у мањку. Кога нису ћапли за фронт, тај је киднуо преко гране. Остале само рибе, богаљи, педери и наркићи.
- ПИГИ: Кога ћеш бре ти да караш. Неће те ниједна. Знаш ли зашто? Боје се да имаш сиду. Болесни наркоман, ето шта си.
- МИША: Јесам. Наркоман сам. Немам сиду... Ваљда. А тебе лепо молим, Пиги, дај ми лову, рачунао сам на њу, треба ми.
- ПИГИ: Не дам. Излази напоље.
- МИША: Молим те.
- ПИГИ: Умри, не дам.
- МИША: А било ти лепо док сам ти причао. Ниси сигуран да ли измишљам, али би волео да си био на мом месту. Да ли дркаш кад ја одем? Не, не, не дркаш. Не може да ти се дигне. Имаш гелер у леђима и не осећаш доле ништа.
- ПИГИ: Губи се.
- МИША: Што си се тако пицнуо, идеш негде? А да, данас имаш окупљање са ратним друговима. Луд, сакат и ћорав ће да онанишу о рату, колико су побили “Уја”, колико “Балија”. Нисам те питао кол’ко си их ти пококао. Има ли да је неко претеко? Сигурно имаш и медаљу за храброст.

- ПИГИ: Убићу те.
- МИША: *(Преломи се)*  
Пиги, бре, молим те, дај ми лову. Све ћу да урадим за тебе. Кажи само шта 'оћеш. 'Оћеш да ја убијем неког? 'Оћеш да ти почистим кућу, да ти доведем неку кураву?
- ПИГИ: Нећу ништа, иди...
- МИША: Пиги, хоћеш да ти га испушим?
- ПИГИ: Марш! Губи се, убићу те!  
*(Пође према сџолу на коме је шишићољ)*
- МИША: Пиги стани, молим те, немој!

*Миша ухваћти колица са леђа и не да му да приђе сџолу. Пићи покушава да га шчепа, али он измиче и повлачи колица. Телефон почиње да звони. У њој зужви, колица се преврну и Пићи узнећи полази према сџолу. Миша га шућине у сџомак. Почине мучна неравнојравна "шуча" где Пићи са поода покушава да зграби Мишу који, очигледно слабији али покрејнији, измиче и удара Пићија. Телефон и даље звони. Пићи дозграби Мишу за ноћу и обори га. Овај, у шренућу гада, повуче и сџолњак шако да све сшвари са сџола падну на шод. Пићи сада покушава да шривуче Мишу и шесницом му дође до лица. Миша зграби шикслу са поода и удари Пићија у главу, а онда још једном да би био сићуран у учињено. Пићи осшане да лежи. Телефон шресшане да звони. Када се увери да је мршав, Миша шрекоша Пићију по шешовима. Нађе неки сшћниши у новчанику, онда шочне да шрешшур ш сшану. Нађе кућшју са нешшшо девиза, злашшо ланче, сашш и сл. Узме драгоценосшш, кућшју баши шоред Пићија, шшали штелевизор, шшјача и изађе. Чује се ТВ, шшша шрича која се шродужава и у шрећем делу.*

- ТВ: ... Дум – дум метак ти је, брате, муниција са такозваним закаснелим дејством. Зрно оваквог метка има барутно пуњење које при удару у циљ експлодира и ефектом бомбе, распрскава се на милион ситних делова. На живим циљевима улазна рана је иста као и код прострелне, обичне муниције, а излазна готово десет пута већа. Кад то прође, брате, кроз утробу, такав пичвајс направи да нема "доце" који то може да закрпи...

КРАЈ ДРУГОГ ДЕЛА

## 3. ДЕО

*Крлеѝов сѝан. Крле, Љиљана и Драѝан.*

ТВ: ... На живим циљевима улазна рана је иста као и код прострелне, обичне муниције, а излазна готово десет пута већа. Кад то прође, брате, кроз утробу, такав пичвајс направи да нема “доце” који то може да закрпи. Јесте да је та муниција забрањена, али користи се. Све “стране” су то користиле. Слушај, брате, нема шансе да не познаш ко је згасо од обичног, а ко од ДУМ – ДУМ метка. Познаје се.

*Крле седи за сѝолом. Није окренуѝ ѝрема ТВ-у, слеѝ је, слуша ТВ инѝервију раѝника. Сѝо, леѝо ѝосѝављен. Пиће на сѝолу. Љиљана ѝриђе, узме даљински уѝрављач и уѝаси ѝтелевизор.*

КРЛЕ: Што си угасила?

ЉИЉАНА: Не могу о рату више да слушам.

КРЛЕ: Причао је о муницији.

ЉИЉАНА: То је исто.

КРЛЕ: Није. Колико је сати?

ЉИЉАНА: Прошло је девет.

КРЛЕ: Зови телефоном, да видиш зашто их нема.

ЉИЉАНА: Звала сам.

КРЛЕ: Бројеви су ти у роковнику поред...

ЉИЉАНА: Кажем ти, звала сам. Нико се не јавља.

КРЛЕ: Код обојце?

ЉИЉАНА: Код обојце.

*Тражи флашу ѝо сѝолу да би долио ѝиће.*

ЉИЉАНА: Са десне стране...

*Он ѝође руком, ѝпросѝе флашу, ѝодиѝне је, ѝиѝајући долива ѝиће. Она доноси крѝу и скуѝља ѝроливено са сѝола.*

ЉИЉАНА: Пијан си.

КРЛЕ: Нисам пијан, него сам ћорав.

ЉИЉАНА: Требало је ја да ти сипам.

КРЛЕ: Не! Могу сам.

*Испија њиће. Она односи крју, враћа се, седа. Ђуиће.*

КРЛЕ: Колико је сати?

ЉИЉАНА: Питао си ме пре пет пинута.

КРЛЕ: Питам те поново.

ЉИЉАНА: Пет минута више него мало пре.

КРЛЕ: Колико је тачно?

ЉИЉАНА: Девет и двадесет.

*Ђуиће.*

КРЛЕ: Каква “Лоза”, чиста хемија. Права “Лоза” се прави од целог зрна грозђа. Одвоје се петелке, па онда... Не знам шта се тамо ради, а ово, чиста хемија.

ЉИЉАНА: Неће доћи.

КРЛЕ: Праву “Лозу” можеш литар да попијеш, а да глава не боли. Доћи ће. Договорили смо се. Данас је годишњица.

ЉИЉАНА: Нашу годишњицу брака не славимо. Увек заборавиш.

КРЛЕ: Љиљана, немој.

ЉИЉАНА: Нећу.

*Седе и ђуиће.*

КРЛЕ: На телевизији јавили променљиво облачно. А ево, пада од јутрос. Шта значи променљиво облачно? Може да пада киша, а можда и неће.

ЉИЉАНА: Кажем ти да неће доћи.

КРЛЕ: Позови поново.

ЉИЉАНА: Нећу више да зовем.

КРЛЕ: Где је телефон.  
(*Хоће да успијане*)

ЉИЉАНА: Крле, седи молим те, хоћу да разговарам са тобом.

КРЛЕ: Зар не разговарамо?

ЉИЉАНА: Ја хоћу стварно да разговарамо.



КРЛЕ: У реду, причај ти, ја те слушам. Само ми реци где је телефон.  
(Иџак усџаје)

ЉИЉАНА: Седи донећу ти  
(Доноси му бежични џелефон)

*Крле оџиџа џасџаџуру џелефона и џолако џриџиска бројеве.*

ЉИЉАНА: Крле зашто не нађеш неки посао? То ваше удружење ратних инвалида, сигурно може да ти нађе нешто што могу и слепи да раде. Није због новца, али не могу више да те гледам таквог. Скоро ће година како си се вратио, а ти ни једном ниси изашао из куће. По цео дан слушаш телевизију или радио, гланцаш тај револвер који носиш за појасом... Схвати, ниси више на ратишту, не треба ти оружје.

КРЛЕ: Нико се не јавља.

ЉИЉАНА: Зашто се правиш да ме не слушаш.

КРЛЕ: Слушам те.

ЉИЉАНА: Знам, и?

КРЛЕ: Шта, и?

ЉИЉАНА: Кажи нешто.

КРЛЕ: Можемо ли о томе сутра да разговарамо?

ЉИЉАНА: Не може. Сваки пут кад хоћу са тобом да разговарам одлажеш за сутра. Када ћемо једном о свему да попричамо?

КРЛЕ: Кажем ти, сутра.

ЉИЉАНА: Можда ја сутра нећу бити овде.

КРЛЕ: Онда прекусутра, кад се вратиш.

ЉИЉАНА: Крле, да ли ти мене стварно не разумеш?

КРЛЕ: Шта да те разумем?

ЉИЉАНА: Зашто ми на питање увек одговараш питањем?

КРЛЕ: Није тачно.

ЉИЉАНА: Јесте.

КРЛЕ: Како ја то на питање одговарам питањем?

ЉИЉАНА: Ето видиш.

КРЛЕ: Не видим, слеп сам.

ЉИЉАНА: Није смешно, ни мало.

*(Гледа ља дуго погледам испиивања и сажалења)*

Крле, прозлио си се.

КРЛЕ: Шта сам?

ЉИЉАНА: Постао си зао, прзница и неподношљив. Ни дете више не желиш. Пре ниси био такав.

КРЛЕ: Пре чега?

ЉИЉАНА: Не мислим на то. Знаш ти добро на шта ја мислим.

КРЛЕ: Не знам. На шта мислиш?

*Љиљана гледа Крлеја без речи. Чује се звоно улазних врати.*

КРЛЕ: Најзад.

*Љиљана устјаје и одлази да отвори врати.*

КРЛЕ: Они су?

ЉИЉАНА: *(Off)*

Не, нису они.

КРЛЕ: Ко је?

*Љиљана се не враћа. Чује се шапата из ходника.*

КРЛЕ: Љиљана, ко је то?

ЉИЉАНА: Нико.

КРЛЕ: Са ким разговараш?

*Нико не одговара. После дуже паузе улази Драган. Љиљана иде за њим.*

ДРАГАН: Добро вече.

КРЛЕ: Добро вече! Љиљана?

ЉИЉАНА: Имамо госта.

ДРАГАН: Ја сам Драган. Љиљанин колега са посла. Шеф.

ЉИЉАНА: Пословођа.

ДРАГАН: Да пословођа.

КРЛЕ: Драго ми је, Крле. Седите. Љиљана сипај госту шта ће да попије и дај ми “даљинац”.

*Пође руком да тражи даљински управљач по стољу, али за Љиљана предухири и дохвати даљински управљач пре него за он наиша. Узима за у руке, где ће јој остати до краја сцене. Онда се окрене Драгану и одречно му климне главом да не узима нише.*

ДРАГАН: Хвала, не могу да пијем.

КРЛЕ: Љиљана ми је причала о вама.

ДРАГАН: Је ли?

ЉИЉАНА: Лаже, ништа му нисам причала.

КРЛЕ: Не мора се све речима казати. Где је “даљинац”?

ЉИЉАНА: Остави сад телевизор.

КРЛЕ: Гледаш ли ти телевизију?

ДРАГАН: Молим?

КРЛЕ: Телевизија је опијум за народ, ја кад ти кажем.

ЉИЉАНА: Крле!

КРЛЕ: Шта, Крле? Видиш да ћаскам са пословођом о телевизиском програму.

ДРАГАН: Можда сада и није прави тренутак. Љиљана и ја смо се договорили.

ЉИЉАНА: Нисам му ништа рекла, није хтео да разговара.

КРЛЕ: Не прекидај пословођу док говори. “Ви сте се договорили...” Шта?

ДРАГАН: Мени је стварно непријатно.

КРЛЕ: Не треба да ти буде непријатно. Знам све. Углавном све. Нисам једино знао како се зовеш и како изгледаш, сад знам и како се зовеш. Драган, је л’ тако беше?

ДРАГАН: Да.

КРЛЕ: Како изгледаш? Ја сам слеп, не видим.

*(Љиљани)*

Рекла си му да ти је муж слепац, зар не?

ЉИЉАНА: Немој.

КРЛЕ: Шта немој? Јесам рек’о нешто ружно? Ако јесам реци слободно?

ДРАГАН: Не, не...

КРЛЕ: Увек ме опомиње да се лепо понашам пред гостима. Које боје је твој џемпер?

ДРАГАН: Молим?

КРЛЕ: Шта сада имаш на себи?

ДРАГАН: Одело.

КРЛЕ: Које је боје?

ДРАГАН: Плаво. Светло плаво.

КРЛЕ: Машна?

ДРАГАН: Шарена.

КРЛЕ: У светлим бојама?

ДРАГАН: Да.

КРЛЕ: Љиљана воли светле боје. Ово ти не смета?

ДРАГАН: Не.

КРЛЕ: Покушавам себи да представим како изгледаш.

ЉИЉАНА: Драгане, реци му.

*Драган зачуђен, не зна шта да каже.*

КРЛЕ: Драгане реци ми!

ДРАГАН: Па видиш...

КРЛЕ: Не видим.

ДРАГАН: Молим?

КРЛЕ: Не видим, слеп сам, ћорав, схваташ?

ДРАГАН: Мислио сам да ће те вас двоје, пре него...

КРЛЕ: Извини што те прекидам. Могу ли да видим како изгледаш?

*Пружа руке да би га опипао. Драган седи на сувојном крају столице, окрене се збуњен и погледа упутоно Љиљану, она исто тако збуњена слеће раменима. Драган устаје, приђе до Крлеја и сагне се да овај може да му опипа лице.*

КРЛЕ: Мислио сам да си старији.

*Нагло ухвати Драгану између прстона. Драган крикне и савије се од бола.*

ДРАГАН: Јао!!!

ЉИЉАНА: Крле, шта ти је, пусти га, јеси полудео?!

КРЛЕ: Мамицу ти трећепозиварску јебем, моју си жену нашо!

ЉИЉАНА: Пусти га.

*Драган се исц̄ир̄не, али и даље је у болном грчу.*

КРЛЕ: Мислио си, овај је ћорав не види ништа...

ДРАГАН: Он је луд!

ЉИЉАНА: Крле смири се. Шта ти је?

КРЛЕ: Шта ми је. Јебач дош'о да те проси од мене и ти ме питаш, шта ми је, сунце ти пресветло јебем. Где си?  
(Покушава и њу да шчепа, али се она измакне)

ЉИЉАНА: Мислила сам да је овако најпоштеније.

КРЛЕ: Шта је ту поштено? Довела си га да ми се смеје у лице и мислиш да је то поштено.

ЉИЉАНА: Хтела сам да ти кажем, да ти објасним, али ниси хтео да разговараш.

КРЛЕ: Нећемо тако Љиљана.  
(Извади револвер из појаса)

ЉИЉАНА: Не Крле!

КРЛЕ: Ја немам шта више да изгубим.

ЉИЉАНА: Крле не прави глупости, молим те.

ДРАГАН: Стани човече, да се договоримо ко људи.

КРЛЕ: Кад си јеб'о ниси тражио договор.  
(Рейтира)  
Био један са мном на ратишту. Добровољац. Уствари, киднуо од мурије, затек'о жену са јебачем и убио их обоје.

ЉИЉАНА: Крстомире...

КРЛЕ: Али пре него их је пококао, натера их да онако голи оду у ћошак. Она у један, онај у други угао собе. И каже им даса: "Ајде сад сери". Они се нећкају. Како? Зашто? Запрети даса утоком и они се исеру. "Ајде сад промените, места, ти овамо, а ти онамо. А сад једи." И знаш шта он каже?

ЉИЉАНА: Крле, молим те.

КРЛЕ: Ти ћути! Знаш шта каже?

ДРАГАН: Не знам.

КРЛЕ: Каже, није их побио због швалерације, него зато што нису хтели да једу говна до краја.

*Љиљана и Драган ћуће.*

КРЛЕ: Скидајте се!!!

*Пауза. Крле се насмеје и сјусџи њишићољ.*

КРЛЕ: Шта је, усрали сте се?

ЉИЉАНА: Ово ти није било духовито, ни мало.

КРЛЕ: Зезам се, шта вам је? Ево узми пиштољ. Ти не знаш за шалу?

*Окрене ља њако да је цев ујерена у њеџа а дршка љрема Драгану, овај оклева, погледа у Љиљану, она му љлавом љоказује да ља узме.*

КРЛЕ: Узми га слободно, закочен је...

*Драган љође да узме љишићољ али Крле не исџуиџа цев, као да хоће да ља узме најџраџ. Драган љовлачи револвер за дршку, Крле је јачи, љриближава цев себи љрема лицу.*

КРЛЕ: Јебем ти овај мрак!

*Изненађујуће брзо друџом руком љриџисне обарач и оџали себи у љлаву. Љиљана се љрџне, врисне у џрчу љриџисне даљински уџрављач и уџали ТВ. Канали се мешају и заврше на "инџревију раџника". Драган осџане скамењен са револвером у рукама.*

ТВ: Нећеш да ми верујеш, брате, али страх је најбољи афро-дизијак. Сад, какве везе имају прпа и кита, ја не умем да ти објасним, али, брате, веруј ми. Увек кад ми је било густо ја сам само на "ону" ствар мислио. То је исто као што и унапред можеш да наслутиш ко ће да погине. Зној му мирише на леш. Образи усахну, а очи се унезвере. Ко има такве "симптоме" одма' знаш да му је Госпођа смрт заказала "рандеву". Има онох који и побегну са састанка. Али Госпођа, је стара курва и као добар снајпериста чека упорно и стрпљиво. Та никада не промаши.

*Ударац џрома љрекине сџрују, уџаси се свеџло.*

КРАЈ ТРЕЋЕГ ДЕЛА

## ЕПИЛОГ

*Затворска ћелија, најољу невреме, олуја са кишом и ѓрмаљавином.  
Зверињак ѝакође. Дарко, Миша и Драган.*

ДАРКО: Јебем ти овај мрак.

ДРАГАН: Ускоро ће да сване.

ДАРКО: Неће, далеко је до зоре.

МИША: Хладно ми је.

ДРАГАН: Ево ти.  
(*Оѓрне ѓа*)

ДАРКО: Има неко цигарету?

ДРАГАН: Имам само још једну. Поделићемо.

*Вади цигарету и додаје је Дарку.*

ДАРКО: И ова киша ми иде на живце.

ДРАГАН: Пада већ десет сати без престанка. Одакле толика вода у облацима...

МИША: Дај и мени један дим.

ДРАГАН: Ево. Још ти је хладно?

МИША: Аха.

ДРАГАН: Болестан си?

МИША: Нисам. Пусти ме.

ДРАГАН: Хтео сам само...

МИША: Пусти ме!

ДАРКО: Пусти га.

ДРАГАН: Не дирам га. Види колико се тресе, сигурно је болестан.

ДАРКО: Није му ништа.

ДРАГА: Што не отспаваш мало?

МИША: Отави ме на миру.

*Пауза. Ћуше и ѝуше.*

ДАРКО: Што ти не спаваш?

ДРАГАН: Не могу.

*Пауза.*

ДРАГАН: Извућићемо се...

ДАРКО: 'Оћемо.

*Пауза.*

МИША: Ја идем, не могу више.

ДРАГАН: Где ћеш?

МИША: Идем кући.

ДАРКО: Седи, смири се. Ево ти и моја блуза.

МИША: Пустите ме, идем кући.

ДРАГАН: Не идеш нигде. Све ће бити у реду.

МИША: А после ћемо да идемо кући.

ДРАГАН: Хоћемо.

ДАРКО: Мало акохола би га смирило.

ДРАГАН: И мени би ракија добро дошла.

ДАРКО: Верујеш ли у судбину?

ДРАГАН: У шта?

ДАРКО: У то, да неко или нешто, одређује шта ће бити са нама.

ДРАГАН: Повлачи конце.

ДАРКО: Не тако, више као у позоришту. Неко већ све одреди, шта ћемо да радимо, шта да кажемо, а ми се само понашамо.

ДРАГАН: Ма дај, одакле ти то?

ДАРКО: Не знам, само питам.

ДРАГАН: Не верујем.

*Сине муња уз налеј вейра. Мрак.*

КРАЈ ЕПИЛОГА



## ЗАВРШЕТАК ПРОЛОГА

*Ра̄ишӣӣе, сцена као у Проло̄у. Крле, Љуба и Пӣги. Љуба у њаничној  
џрозници, са оружјем на џо̄иовс. Крле “одржава” ва̄иру, њлаши џа мрак  
више од ме̄ика. Пӣги, ше̄ӣа, сийуација џа чини нервозним. Чује се вучији  
урлик, ња експлозија. Вук наџазео на мину. Тишина, болно завијање  
рањено̄ вукa. Крле ре̄е̄ӣира оружје и “изађе”. Пуцањ. Враћа се.*

ПИГИ: Биће скоро пропаст света,  
Нек пропадне није штета.

КРЛЕ: Шта певаш то?

ПИГИ: Верујеш ли у Бога?

КРЛЕ: То је нешто друго.

ПИГИ: Није.

*Крле њоново њали свећу коју је ве̄тар уџасио.*

КРЛЕ: Најлепше ствари које је Бог створио, су жене и ракија. Ако је  
и направио нешто боље, то је задржао само за себе. А знаш ли  
зашто је то измислио?

ПИГИ: Шта?

КРЛЕ: Зашто је Бог измислио жене и ракију?

ПИГИ: Не знам.

КРЛЕ: Да нас зајебе. Да није жена и ракије, Срби би светом владали.

*Љуба њанично скочи, као да је чуо неш̄ӣо.*

ЉУБА: Пссст!

*Ре̄е̄ӣира оружје и “њрикраде се” да њогледа најоље, а онда се враћа на  
мес̄ӣо, не мање уџлашен.*

ЉУБА: Ништа. Ветар.

ПИГИ: Негде сам прочитао једну причу.

КРЛЕ: Где?

ПИГИ: Шта где?

КРЛЕ: Где си прочитао?

- ПИГИ: Није битно. Хоћу причу да...
- КРЛЕ: Битно је. Ако си прочитао у новинама онда је истинита прича, из живота, ако је у књизи онда је имагинација, разумеш?
- ПИГИ: Не разумем.
- КРЛЕ: Како не разумеш.
- ПИГИ: Није важно, јебо га ти, причу хоћу да ти испричам.
- КРЛЕ: Причај.
- ПИГИ: Не сећам се имена ликова из приче, али прича иде отприлике овако: Два пријатеља бежећи од Смрти дођу на вашар у Јудеју. И баш ту у маси света угледају Смрт. Смрт спази њих, и не само да их виде, него се и загледа у једног од њих двојице. Он се препадне, узјаше камилу и побегне у Вавилон. Видевши то, онај други се одважи и заустави смрт речима: “Зашто си тако препала мог пријатеља?” “Нисам хтела да га уплашим” рече Смрт “само сам се изненадила откуд он у Јудеји кад имамо састанак сутра у Вавилону”
- КРЛЕ: Кој ти је курац теби?
- ПИГИ: Зашто?
- КРЛЕ: Сада си нашо то да ми причаш.
- ПИГИ: Што?
- КРЛЕ: Ма, једи говна...
- ПИГИ: Ниси укапирао поенту.
- КРЛЕ: Не занима ме поента.
- ПИГИ: Најчувенији гангстер Ал Капоне умро је од сифилиса, највећи љубавник филма Рудолф Валентино, од чира на дванаестопалачном цреву. Умирање је уствари, врло бизаран посао.
- КРЕЛЕ: А ја треба да умрем овде од твојих глупих прича.
- ЉУБА: *(Као да разговара сам са собом)*  
Појави се однекуд један мали, нико не зна одакле, тек почео да се брије. Црни хтеде да га најури ко пашче. Па опет, није. Био нај млађи у чети па га прозвали упишанко. Ал’ не само због тога. Мог’о је Упишанко да пиша и по шест метра у даљ, такав је млаз бацао. Кад су нам били близу ровови терали смо га у “балијин” шанац да наточи. Мог’о је млазем јабуку са гране да отресе. На приземној кући у оцак да улије. Прошле године, о Светог Илију, пођемо нас петорица, и мали са нама, да

“очистимо” ослобођено село. Упишанку се припиша. А кад се њему пиша и дупло баца него обично. Боље да није. Боље да је ципеле кваasio. Гранате покидале далековод, он на кабли уцентрирао и убило га на место. Није ни вриснуо. Сагорело га на место.

КРЛЕ: Ви сте обојица луди.

ПИГИ: Идемо.

КРЛЕ: Где?

ПИГИ: Идемо.

КРЛЕ: Да ипак сачекамо?

ПИГИ: Шта да чекамо? Наши већ и онако мисле да смо мртви. А ја нећу да останем овде и чекам ко ће први да наиђе, наши или њихови.

КРЛЕ: Бар до сванућа.

ПИГИ: Не могу да чекам. Идемо.  
(Пакује сивари)

КРЛЕ: Нико нормалан се не би ломатао по овој вукојебини, по оваквом времену.

ПИГИ: Баш зато. Још ноћас можемо да пређемо преко планине и дођемо до реке. Друга обала је под нашом контролом. Тамо је и неко свратиште, кафана, одатле вози скела преко реке.

ЉУБА: Планина је пуна мина.

ПИГИ: Рескираћемо.

ЉУБА: Сећаш се кад сам ти спасио живот код Мирковаца.

КРЛЕ: Нисам био код Мирковаца.

ЉУБА: Да јеси спасао би те сигурно.

КРЛЕ: Знам.

ЉУБА: Нећеш да ме пријавиш када се вратимо тамо?

КРЛЕ: Не буди луд.

ЉУБА: Обећај.

КРЛЕ: Обећавам.

ЉУБА: Имаш мало ракије?

КРЛЕ: Немам. Али идемо тамо где има.

ЉУБА: У кафану?  
 КРЛЕ: Аха.  
 ПИГИ: О чему прича? Шта си му обећао?  
 КРЛЕ: Да нећу да га пријавим. Ако се вратимо.  
 ПИГИ: За шта?  
 КРЛЕ: Кокнуо је жену и љубавника кад их је ухватио на гомили.  
 ПИГИ: Ја ипак верујем да је све ово већ режирано.  
 КРЛЕ: И ако јесте, није ваљда писано да оставимо главе у овом вилајету.  
 ПИГИ: Идемо.

*Спремили су се. Крле љаси свећу. Мрак.*

КРАЈ ЕПИЛОГА

КРАЈ

*Дарков и Ањин сџан. Дарко, Шеки и Ања. Мрак. Дарко и Шеки седе за сџолом.*

ШЕКИ: ... седе пијани од кише, страха и ракије. Скеледије нема. Неко предложи да играју Српски рулет.  
 ДАРКО: У кафани?  
 ШЕКИ: Отворе прозор. Бомбе бацају у реку. Експлозија се меша са севањем муња па уз кишу и ветар, чини сцену још напетим, и готово нестварном. Гости негодују. Али нико не сме ништа да им каже. Гостионичар их одводи у другу просторију да их сколини од пијаних лудака.

*Ања доноси свећу.*

АЊА: Како можете да седите у мраку?  
 ДАРКО: Ђути.  
 ШЕКИ: Српски рулет се игра тако што побеђује онај ко касније баци активiranу бомбу.  
 ДАРКО: Знаш.  
 ШЕКИ: У другом кругу “бацања” из мрака се зачује крик и крхотина.

*Дарко зачућен.*

ШЕКИ: ... убили скелецију и растурили скелу, разнели једину могућност да се извуку. У том сазнању и паници једном од њих испадне бомба из руку. Тренутак неизвесности и БУМ!!!

*Пауза.*

ДАРКО: То је све?

ШЕКИ: Углавном.

АЊА: Давидова војска.

ШЕКИ: Чија војска?

АЊА: Када је Давид заузимао Јерусалим, направио је војску од пробисвета, сиромаша, бегунаца од закона и људи жељних ратне славе.

ШЕКИ: То! Отприлике.

АЊА: Не свиђа ми се, сувише мрачно.

ДАРКО: То и мени стално ради. Али је сада у праву. Сувише мрачно.

ШЕКИ: У мраку и живимо човече.

*Долази с̄ируја. Пале се свей̄ла али свећа и даље бори.*

ДАРКО: Ево дошло је светло.

ШЕКИ: Дај не зајебавај. Уосталом, убацићемо ту и тамо неки фазон, гег, цаку, да буде гледљивије.

ДАРКО: Кога то данас интерсује. Народ хоће комедију, човече.

ШЕКИ: Ти ништа ниси схватио.

*Ања љрилази Дарку и дискрејно му бовори.*

АЊА: Мајстор је завршио. Плати човеку.

ДАРКО: Хоћу, нека дође овамо, где је он?

АЊА: Сад ће, скупља алат.  
(Ања изађе)

ШЕКИ: Пази!. Зашто дум-дум? Последице радњи са одложеним дејством су много веће него када се одмах десе. Басна? Шта је басна? Вид књижевног дела где звери попримају особине људи. Овде је контра смер. Време када људи попримају особине звери. Анти-басна.

ДАРКО: Не знам.

- ШЕКИ: Шта не знаш?
- ДАРКО: Неће то Јовичић да ти пусти на телевизију.
- ШЕКИ: Не мора. Даћемо неком позоришту.
- ДАРКО: Неће ни они то да играју.
- ШЕКИ: Који си ти песимиста.
- ДАРКО: Ја сам реалиста.
- ШЕКИ: Ти си малодушан. Шта си написао у последњих пет година?. Ништа. Знам, знам, управо радиш на новом комаду. Али то је прича за познанике и новинаре. Немој мени, знам те.
- ДАРКО: Није било време за позориште.
- ШЕКИ: Зајеби те фазоне. Када је код нас било време за позориште? Не пишеш за управнике, уреднике и критику. Пишеш за глумце и публику. Њима је увек време за позориште.
- ДАРКО: Потребна је временска дистанца да би се писало о “овом” рату.
- Улази Љуба. Крјом брише руке, сјоји и слуша их.*
- ШЕКИ: Није то. И тебе је појео овај мрак. Задовољан си да имаш и свећу. Мислиш неки немају ни то.
- ДАРКО: Чему? Све је већ написано ми се само понашамо.
- ШЕКИ: Погледај се човече. Види на шта личиш тако усахлих образа, унезвренеих очију. Чекаш. Миришеш на леш. Пу јебем ти овај мрак.
- ЉУБА: Добро вече.
- Шеки и Дарко се окрећу. Мрак. Пошјуни мрак. Само се телевизор ујали.*
- ТВ: Не постоје храбри. Храбар је или пијан или луд. Таквих се чувај, ко ђаво крста, јер тамо и свиње постају месождери, једу лешеве. Гађали смо их зољама, да не разносе мршу. Бојиш се мува, за сваку која на тебе слети, мислиш да је долетела са неке телесине, из неког дроба. Али си барем знао на којој страни је непријатељ, у кога пуцаш, а кога чуваш. А ово сада, овде, мрак, брате, мрак.

*Програм се прекине. Остјаје само шушпање на ТВ-у, које прелази у писак до бола.*

КРАЈ краја